

*Femeile frumoase care au marcat
destinul Casei Regale române*

COLECȚIA REGALĂ
prezentată de Dan-Silviu Boerescu VOL. XVII

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

DAN-SILVIU BOERESCU

**Femeile frumoase care au marcat destinul Casei Regale române:
docu drame și mituri istorice**

Conține bibliografie

Ediție digitală
ISBN 978-606-992-583-6

© INTEGRAL, 2022

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

*Femeile frumoase
care au marcat destinul
Casei Regale Române*

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Sumar

Olga Nikolaevna, fiica Țarului, un flirt eșuat / 7

Apocalipsa erotică a Prințului Carol
după despărțirea de Zizi Lambrino / 17

Ella Filitti – „Păsărica” / 31

Maria Martini, mama „Prințului Silviu”? / 39

Mirella Marcovici,
alintată „Mica țigăncușă” / 43

Elena Marcheș-Sabie,
frumoasa din Bistrița / 59

Ștefania Riegler-Bălăceanu,
mama lui Constantin Bălăceanu-Stolnici / 63

„Foamea Neagră” și poveștile lui Gavrilă Marinescu,
polițaiul care făcea rost de „fete”
din Sărindar și nu numai / 71

Ioana Dumitrescu Doletti
și o răpire ca-n filme în anii '30 / 79

„Lulu” Irina Malaxa,
iubirea pierdută a lui Mihai I / 85

Rebecca, prima logodnică
a fostului Principe Nicolae / 95

O enigmă: Nicoleta Cîrjan / 97

Alina-Maria Binder, nou sosită în familie / 111

Lămuriri bibliografice / 119

Olga Nikolaevna, fiica Țarului, un flirt eșuat

Dintre toți Regii și Principii României, Carol al II-lea, se știe, a avut biografia sentimentală cea mai complicată. În general, în afara apetitului său priapic pentru sex, istoria oficială reține numele celor trei soții ale sale: Zizi Lambrino (căsătorie morganatică, nerecunoscută oficial de Casa Regală, copilul născut din relație neproducând efecte dinastice), Principesa Elena a Greciei (mama viitorului Rege Mihai I, moștenitorul Tronului) și Elena Lupescu (pasiunea devastatoare și singura femeie care a reușit să-l „disciplineze” și să-i satisfacă poftel pe termen lung). Dincolo de acestea, o serie lungă de amante mai mult sau puțin ocazionale, de la prostituate agățate seara pe stradă la fete de condiție bună care i-au intrat mai sau mai puțin întâmplător în vizor, adesea fiindu-i servite pe tavă de apropiați.

Principii sunt și ei bărbați și nu întotdeauna neapărat în primul rând bărbați de stat – așa cum bunăoară a fost Carol I. Nepotul fratelui său s-a aflat chiar în situația de a renunța de câteva ori la Tron în numele patimilor sale

imposibil de înfrânat. Dar, poate că destinul său ar fi fost altul dacă ar fi reușit combinația princiară pusă la cale, în prima sa tinerețe, de mama sa, Principesa (și viitoarea Regină) Maria, care l-a vrut inițial căsătorit cu fiica cea mare a ultimului Țar al Rusiei!

„Prințul Carol ar fi putut avea un amor și cu Olga Nikolaevna – fiica cea mare a Țarului Nicolae al II-lea al Rusiei. Cei doi au fost practic împinși unul spre celălalt – Regina Maria agreea mult ideea acestei alianțe, iar Țarul Nicolae la fel (cu atât mai mult cu cât România ar fi fost atrasă astfel pe orbita geopolitică a Rusiei). Tinerii s-au văzut de două ori în cursul anului 1914, au călărit alături, au stat la masă alături etc. – dar pesemne Cupidon tocmai era în pană de săgeți. Sărmana Olga! Dacă ar fi știut că peste patru ani, în iulie 1918, urma să fie (alături de părinți, surori și frate) asasinată de bolșevicii lui Lenin, Cupidon probabil că ar fi fost ceva mai insistent”, scrie istoricul Adrian Cioroianu pe <http://dilemaveche.ro>.

Marea Ducesă Olga Nikolaevna a Rusiei (*Olga Nikolaevna Romanova*, 15 noiembrie 1895 – 17 iulie 1918) a fost cea mai mare fiică a ultimului autocrat al Rusiei, Împăratul Nicolae al II-lea al Rusiei și a soției lui, Alexandra Feodorovna (Alix de Hesse).

În timpul vieții sale, întreruptă atât de timpuriu de către bolșevici, viitoarea căsătorie a Olgăi a fost subiect de mari speculații în Rusia și în circuitul monarhic al Europei. Zvonurile erau legate de Marele Duce Dimitri Pavlovici al Rusiei, Prințul Moștenitor Carol al României, Eduard, Prinț de Wales și Prințul Moștenitor Alexandru al Serbiei. Olga voia, însă, să se căsătorească cu un rus și să rămână în țara

ei, așa că a tot amânat luarea unei hotărâri, motivând că avea, în context, alte datorii generate de devastatoarea conflagrație în care țara ei era angrenată. În timpul Primului Război Mondial, Olga a îngrijit soldați răniți într-un spital militar până a făcut o criză nervoasă, după aceea ocupându-se de treburile administrative ale spitalului.

Asasinarea Olgăi a dus la canonizarea ei de către Biserica Ortodoxă Rusă. Deși – oarecum similar cu situația surorii sale Anastasia – a existat o femeie pe nume Marga Boodts (1895-1976) care a susținut că este Marea Ducesă Olga, cererea „clonei” n-a fost luată niciodată în serios. Istoricii cred că Olga fost asasinată împreună cu familia ei la Ekaterinburg. Rămășițele ei au fost identificate prin testul ADN și îngropate în timpul unei ceremonii funerare în 1998 la Catedrala Sfinții Petru și Pavel din Sankt Petersburg, alături de cele ale părinților și ale două dintre surori.

Frații Olgăi erau Marea Ducesă Tatiana, Maria, Anastasia și Țareviciul Alexei al Rusiei. Titlul rus al Mariei (*Velikaya Knyazna*) se traduce prin „Mare Prințesă” și însemna că Olga, ca „Alteță Imperială” era mai înaltă în rang față de prințesele din Europa care erau „Altețe Regale”. Totuși, familia, prietenii și servitorii în general îi spuneau pe numele mic, folosind patronimul Olga Nikolaevna sau diminutivele rusești „Olișka” și „Olya”.

Olga și sora sa mai mică, Tatiana, erau cunoscute în casă sub numele de „Marea pereche”, în timp ce surorilor mai mici, Maria și Anastasia li se spunea „Mica pereche”.

Olgă îi plăcea să citească și, spre deosebire de cei patru frați ai ei, îi plăcea școala. Preceptorul lor francez, Pierre Gilliard își amintește: „Cea mare, Olga Nikolaevna, avea o

mente foarte iute. Ea avea raționamente bune, precum și inițiativă, o manieră foarte independentă și era înzestrată pentru ripostă rapidă și distractivă”. Îi plăcea să citească despre politică și să citească ziare. (Influența ei asupra lui Carol s-ar fi putut dovedi decisivă la acest capitol!) De asemenea, Olgăi îi plăcea să citească cărțile din biblioteca mamei sale. Când ea a fost surprinsă luând o carte înainte ca mama ei s-o citească, Olga a spus în glumă că mama ei Alexandra trebuie să așteptate să citească romanul până când Olga stabilește dacă acesta este o carte potrivită ei pentru a fi citită.

Olga își idolatriza tatăl și purta un colier cu icoana Sfântului Nicolae. Ca și fraților ei, îi plăcea să joace tenis și să înoate cu tatăl ei în timpul vacanței de vară și adesea îi făcea acestuia amănunțite confidențe în timpul plimbărilor lor lungi. Deși își iubea și mama, relația cu mama sa a fost tensionată în timpul adolescenței. Țarina Alexandra îi scria lui Nicolae la 13 martie 1916: „Olga este întotdeauna împotriva fiecărei propuneri deși sfârșește prin a face ceea ce doresc. Când sunt severă – bufnește la mine.” Într-o altă scrisoare către Nicolae, în timpul Primului Război Mondial, Alexandra se plânge că Olga nu prea are umor și că, în plus, este reticentă în a face vizite la spital, unde lucra pentru Crucea Roșie.

Una dintre servitoare, Elizaveta Nikolaevna Ersberg, i-a spus nepoatei sale că Țarul acorda mai multă atenție copiilor decât o făcea Alexandra, iar Alexandra era adesea bolnavă de la migrene sau de la cearta permanentă cu servitorii. În 1913, într-o scrisoare către bunica sa, Împărăteasa Maria Feodorovna, Olga se plânge de starea mereu bolnăvicioasă